

Domáca pobožnosť – 3. adventná nedeľa – Pripravovateľ cesty Pánovej 13.12.2020

„Pripravte cestu Hospodinovi. Pozri, Pán, Hospodin prichádza v moci.“ *Izaiáš 40, 3. 10*

1. Úvod

V mene Boha Otca i Syna, i Duchu Svätého. Amen.

Bratia a sestry v našom Pánovi Ježišovi Kristovi. Dnes sme sa ako ľud Boží mali spoločne stretnúť v našich chrámoch už pri zapálení 3. adventnej sviece, ktorá nám ohlasuje blízky príchod nášho Pána na tento svet. Túto sviecu zapalujeme dnes doma vo vedomí úprimného pokánia, ale zároveň aj veľkej vďačnosti, ktorú nám Pán Boh skrze narastajúce svetlo sviec pripomína. Práve Svetlo (Ježiš Kristus) aj v dnešnú tretiu adventnú nedeľu nám chce jasne zasvietiť na všetkých cestách nášho života a posilniť nás v tejto dobe.

2. Pieseň ES 14

3. Odriekanie Konfiteora:

Skoľme sa pred Hospodinom a vyznajme úprimne:

Bože milostivý, priznávam, že som sa previnil(a) myšlienkami, slovami a skutkami. Konal(a) som, čo je zlé, a zanedbal(a), čo je dobré. Úprimne to ľutujem a prosím, zmiluj sa nado mnou. Daj mi silu, aby som odolával(a) zlu. Nech som hodnejší(ia) toho obrazu, na ktorý si ma stvoril. Pomáhaj mi k tomu, Otče dobrý.

Otec nebeský, ktorý skúma naše ľudské srdcia, počuje naše modlitby a podľa svojho sľubu sa zmiluje nad tými, ktorí sa úprimne kajajú. Nech sa tak stane. Amen.

4. Zamyslenie sa nad Božím slovom

S úctou si vypočujme slová Písma svätého, ktoré sú zapísané v Evanjeliu podľa Marka 1. kapitole vo veršoch 3 – 5 a 7 – 8 takto:

³ ...*hlas volajúceho na púšti: Pripravujte Pánovi cestu, vyrovnávajte Mu chodníky.* ⁴ *Ján Krstiteľ vystúpil na púšti a kázal krst pokánia na odpustenie hriechov.* ⁵ *Celé Judsko vychádzalo k nemu, aj všetci Jeruzalemčania; vyznávali svoje hriechy a on ich krstil v rieke Jordáne.*

⁷ *Kázal takto: Ide za mnou mocnejší ako ja; nie som hoden zohnúť sa a rozviazať Mu remienok na obuvi.* ⁸ *Ja som vás krstil vodou, ale On vás bude krstiť Duchom Svätým.*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi!

V túto dobu sme si zvykli viac ako inokedy uvedomovať, aké je dôležité mať odpratany, čistý chodník či cestu do domu. Sneh sa nám zvykol z oblohy sypať a sypať a my po hodine, s dobrým šťastím, niekedy až po dvoch, sme zobrali lopaty, frézy, odhŕňače, aby sme poctivo sneh odhádzali, a tak si sprístupnili cestu do či z našich domovov. Aby sme upratali to, čo nám bráni k niečomu veľmi dôležitému prichádzať.

No niekedy sneh, bratia a sestry, nebol a nie je to jediné, čo nám bráni, aby sme prichádzali, a napokon prišli k niečomu/Niekomu pre nás veľmi dôležitému. Niekedy sme to aj my sami, ktorí bránime, ktorí nechceme, ktorí ani nedovolíme, ktorým sa ani nechce vynakladať úsilie, našu energiu na to, aby sme možno aj nejakú cestu sprístupnili. Možno cestu k domovu alebo príjazdovú cestu, no niekedy aj cestu vzťahov k našim bližným, blízkym, rodinným členom; ale častokrát sa nám nechce sprístupňovať alebo len napraviť či upraviť našu cestu, vzťah k Pánu Bohu.

Táto ľahostajnosť, táto ľudská apatia však nepatrí iba nám, ľudom 21. storočia, ale táto ľahostajnosť bola súčasťou aj ľudí žijúcich počas 1. storočia, počas verejného účinkovania Jána Krstiteľa, teda 20 storočí pred nami. Ale prečo sme boli, bratia a sestry, a prečo aj ešte stále sme takými ľahostajnými, apatickými vo vzťahoch k ľudom? Vo vzťahu k Bohu? Prečo nás určité veci v našich životoch prestali zaujímať? Prečo sa nám nechce odhadzovať ten sneh, ten hrubý či tenký nános našej uzavretosti? Uzavretosti voči druhým? Uzavretosti aj voči Bohu?

Sme zranení alebo sme sa zranili na niečom či niekom? Sme ľahostajní, pretože život nás toľko preskúšal a skúša, že už to inak ako s ľahostajnosťou nezvládame? Či, milí brat a drahá sestra, jednoducho už nemáme na nič sily? Čo sa to s nami stalo, bratia a sestry? Čo nám sa stalo, že sa častokrát uzatvárame aj pred samotným Bohom?

Byť otvoreným človekom, mať úprimné vzťahy okolo seba je pre dnešný svet akosi skoro tabu... Je to žiaľ tak, bratia a sestry. Otvorené vzťahy totiž prinášajú zraniteľnosť, bezbrannosť, odhalenosť nás - jedného pred tým druhým. Zraniteľnosť a odhalenosť, ktorých sa bojíme. Máme z nich strach, pretože si myslíme, že nám môžu hlboko ublížiť.

Paradoxom, bratia a sestry, v tejto veci je, že Boh je presným opakom nás, napriek tomu, že sme boli stvorení na „imago Dei“ = na Jeho obraz, na obraz Boží. Kým my sa uzatvárame, On sa nám otvára, dáva, dokonca On prichádza k nám ako prvý. Prichádza napriek tomu, že my sa uzatvárame. Že sme voči Nemu ľahostajní, apatickí, panovační. On k nám otvorene prichádza so všetkou svojou zraniteľnosťou, so všetkou slabosťou, v úprimnosti, so všetkou láskou; prichádza k nám napriek tomu, že možno bude nami odvrhnutý, že bude odsunutý, zavrhnutý, ukrižovaný, že jednoducho Mu bude možno ublížené. No aj tak prichádza - so svojou náklonnosťou, dobrotou a neskonalou láskou. Láskou prekonávajúcou všetko časné, uzatvorené samé do seba; Láskou prekonávajúcou strach zo zraniteľnosti.

Boh k nám prichádza a tento fakt si pripomíname opäť teraz počas adventu, času, ktorý aktuálne nie je obyčajným iba vzhľadom na momentálnu situáciu, ale stále pretrvávajúcou možnosťou otvoriť srdce pre svojho Spasiteľa. Veď aj keď vie, čo Ho tu na tomto svete postretne, čo Ho tu čaká, ako sa k Nemu budeme správať, ako sa voči Nemu mnohí zachováme, skláňa sa k nám. Skláňa sa nad týmto hriechom poznačeným svetom, aby priniesol doň to Svetlo, to odpustenie, tú otvorenosť medzi nami ľuďmi. Aby priniesol mier, vieru, lásku a nádej do tohto sveta a najmä do našich osobných životov, tak ako o tom kedysi zvestoval aj Ján Krstiteľ.

Kristova otvorenosť, Kristova prístupnosť, Kristov príchod, Kristova odovzdanosť tak zostáva pre nás možno nepochopiteľná, možno iracionálna, prípadne nenormálna, no ako píše apoštol Pavol v Prvom liste Korinským v prvej kapitole: „ale čo je svetu bláznivé, vyvolil si Boh, aby múdrych zahanbil; čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby mocných zahanbil; ... Z Neho aj vy ste (a teda aj my sme) v Kristovi Ježišovi, ktorého nám Boh učinil múdrosťou a spravodlivosťou a posvätením a vykúpením.“ (v. 27., 30.) Múdrosťou, Spravodlivosťou, Posvätením a Vykúpením. Atribúty, stránky, znaky patriace, prináležiace Bohu, Kristovi, človeku, ktoré, by si mal každý jeden z nás v živote osvojiť a niesť ďalej. Veď práve On nám dal príklad akými by sme mali v skutočnosti byť - úprimní, v zdravej miere otvorení, čestní, spravodliví, pokorní, bohabojní, veriaci, no najmä milujúci; ľudia, človek prináležiaci celým svojim životom Bohu. Bohu, ktorému podobne ako Ján nie sme hodní rozviazať ani remienok na obuvi, no ku ktorému môžeme otvorene prichádzať a s pokojom v duši sa Mu so všetkým vyznávať. On je totiž Ten, čo uzdravuje zaslepených, malomocných, chromých, hluchých, ale tiež kriesi mŕtvych (Mt 11, 5) a najmä hľadá a prichádza spasiť všetko, čo by bolo zahynulo (Lk 19, 10). Amen.

V duchu a v pravde sa skloňme k úprimnej modlitbe:

Pane, ďakujeme Ti, že si prišiel do nášho sveta k biednym, opusteným, pochybujúcim i hriešnym ľuďom, aby si sa podieľal na ich živote a bol im ku pomoci. Prišiel si aj k nám ku všetkým, aby si nám daroval svoju lásku a novú nádej. Pane, to je viac, ako sme mohli čakať, viac, než môžeme pochopiť, viac, ako môžeme vyjadriť svojimi slovami. Preto Ťa prosíme: prijmi tieto naše modlitby ako výraz úprimnej vďaky a daj nám lepšie pochopiť Tvoju lásku, ktorá nám otvára nový pohľad do života. Naplň tieto dni svojho adventu skutočnou radosťou a pochopením, že Tvoja láska sa zjavila, aby sa aj náš život zmenil a naplnil vzájomnou, sebaobetavou láskou a vzájomným porozumením. Prosíme, buď útechou tým, ktorých my nevieme potešiť; pomôž tam, kde naša pomoc nesiahá. Daj, prosíme, svoj pokoj do dnešného zmietaného sa sveta. Vypočuj nás, náš milosrdný, dobrotivý Pán, ktorý prichádzaš vo svojej sláve k nám. Amen.

Otčenáš, ktorý si v nebesiach!

Posväť sa meno Tvoje! Príď kráľovstvo Tvoje! Bud' vôľa Tvoja ako v nebi, tak i na zemi! Chlieb náš každodenný daj nám dnes! A odpusť nám viny naše, ako aj my odpúšťame vinnikom svojim! I neuvod' nás do pokušenia! Ale zbav nás zlého! Lebo Tvoje je kráľovstvo i moc i sláva naveky. Sláva Bohu Otcu i Synu, i Duchu Svätému, ako bola na počiatku, i teraz i vždycky i na veky vekov. Amen.

5. *Pieseň ES 21*

6. *Záverečné požehnanie*

A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, bude chrániť vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi. †
Amen.